Ч. 221 Второк 4 (16) жовтня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Росия а Монґолїя.

При хіньско-япаньскім огни готова Росия упечи свою печеню. Як звістно, зараз по обох великих побідах япаньскої армії розійшла ся була чутка о ворохобнях в хіньскій державі. Найцікавійша під сим взглядом есть вість, що в Монґолії вибухла ворохобня против ненавистних Монґолам Хінців а остаточною цілию тої ворохобнї есть не що иншого, лиш прилучене Монґолії до Росиї. До сеї вісти треба ще й то пригадати, що від якогось часу російска праса розписує ся широко о тім, що правительство російске повинно заздалегідь подумати о тім, щоби „управильнити“ границю від сторони Хіни, бо того вимагає інтерес будуючої ся тепер великої всхідно-сибірскої зелїзницї, котра має сягнути аж до Владивостоку над Великим океаном повисше північної границї Кореї. Що Росия в тім напрямі робима вже заздалегідь приготовленя і як она їх робила, нехай послужить за доказ слїдуюча вість, яку одержав берлиньский Tageblatt, ґазета, звичайно дуже добре інформована у всіх позаевропейских справах. До сеї ґазети доносять з Петербурга:

Як звістно живуть в Монґолії, сій величезній провінциї, здобутій Хінцями, буддисти. Край сей есть засїяний многими буддайскими монастирями, в котрих живуть монахи звані „ляма“. Тоті ляма стоять в звязи з одної сторони з лямами в Тибетї, з другої же з лямами Бурятів, племени чисто монґольского. Буряти живуть вже на російскій сторонї над озером Байкал і звістні з своєї прихильности для Росиї. В буддайских монастирях учать ся молоді Монґоли з богатших і знатнїйших роди і монґольских читати і писати, а коли котрий з них здібнїйший, то монахи учать его ще й штуки лїкарскої.

Буде тому може яких 30 лїт, коли до Петербурга приїхав такий монґольский лїкар, Бадмаев, родом Бурят, та лїчив тут людий „монґольскими ліками“, робленими з ростин. Він найняв собі тут при улици „Піски“, далеко від міста, помешкане, заложив там собі „аптику“ з своїми ліками і даючи пораду на недуги, продавав заразом і ліки монґольські, беручи від недужих за все лиш рубля. Слава его розійшла ся незадовго по цілім місті і до него ішли по пораду вже не лиш бідні люди, але й богатші та люди з інтелїґенциї. „Інтерес“ ішов добре, Бадмаев спроваджував заєдно ліки з своєї вітчини від лямів, а наконець і спровадив собі до помочи якогось молодого свояка, братанка, також ученика лямів. Той молодий і дуже інтелїґентний чоловік взяв ся тогди до европейскої науки, зложив іспит зрілости, а відтак скінчив медично-хірурґічну академію в Петербурзї і одержав диплом докторский. Незадовго потім вихрестив ся він і виступав вже яко др. Петро Александрович Бадмаев. Аж тепер Бадмаевим стало вести ся добре. Що дня приходило до них на пораду лїкарску до 200 людий. Они мусїли тепер спроваджувати з Монґолії і Тибету величезні маси всїлякого зїля. Аж нараз помер стрий дра Бадмаева, лишаючи ему величезний маєток. Др. Бадмаев оженив ся тепер і жив собі дуже вигідно, збиваючи ще більші гроші. Найзнаменитші особи в Петербурзї ішли лиш до дра Бадмаева на пораду лїкарску, а він заробляв що дня що найменше по 300 рублїв. Можна собі уявити, які гроші збивав др. Бадмаев, котрий хоч жив собі вигідно, але скромно.

Але мимо того, що др. Бадмаев став вже був Росиянином, не забував він і про своїх земляків, Монґолів, з котрими все ще стояв у звязи. Він спроваджував молодих, інтелїґентних Монґолів до Петербурга на науку та й сам в своїй практицї лїкарскій робив собі ще на стілько часу, що два рази в тиждень викладав на унїверситетї монґольску мову і збирав материяли до виданя книжки „о науцї тибетаньского способу лїченя“. Аж нараз, два роки тому назад, на короткий час перед тим, коли доступив тої чести, що цар приняв его на авдиенциї, заявив він своїм пациентам, що мусить з жінкою і дїтьми виїхати на кілька лїт до своєї вітчини, щоби там „особисто шукати на місци добрих ліків“. Але своїм приятелям, котрі відраджували ему від тої подорожи і казали, що нехай кінчить свій учебник „тибетаньского лїченя“ сказав він: Я маю сповнити важнїйшу і сьвітлїйшу задачу, заким видам мій учебник“.

Ще перед своїм виїздом вислав був Бадмаев двох молодих Монґолів, котрих вивчив на складачів друкарских до своєї вітчини, вивінувавши їх цілою друкарнею монґольскою. Бадмаев виїхав з своєю родиною з двірця в Москві, а коли сів вже на зелїзницю, доручив ему один висший официр у ваґонї велику, запечатану пачку. Бадмаев поїхав отже до Азиї. Аж пізнїйше довідали ся приятелї доктора, що его пакунки важили не менше лиш 5.000 пудів (пуд 40 фунтів), отже 2.000 сотнарів, за котрі він заплатив до Оренбурґа 12.000 рублїв за сам транспорт. Пішла була чутка, що в тих пакунках були карабіни та польові кухнї, але на що і куди він то віз було, для всїх загадкою.

Від того часу не чули приятелї Бадмаева нічого про него, аж може рік тому назад стрі-

---

65)

Матїй Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

В часї снїданя вела ся розмова головно про управу кольонії, про звичаї та обичаї мешканців, і про відносини іспаньских мешканців до місцевих. Лиш от так мимоходом спитав доктор про того арештанта, котрого два чи три днп тому назад розбудив із маґнетичного сну на гостинци, що веде до резиденциї.

— Він десь нїчого собі не пригадує? — спитав доктор.

— Нїчого — відповів ґубернатор — Впрочім він тепер не робить коло направляня дороги.

— А деж він? — спитав доктор, трохи занепокоений, що однакож лиш Петро міг добачити.

— Він тепер в шпитали — відповів ґубернатор. — Здає ся, що той напад трохи пошкодив его цінному здоровлю.

— Хто він може бути?

— Він Іспанець, називає ся Карпена, простий убийник, не варт того, що ви ним інтересуєте ся, пане Антекірт; не було би шкоди для президия, коли-б він і помер.

Відтак зійшла бесїда на що иншого. Докторови очевидно нїяково було говорити все лиш о арештантї і его недузї, бо й так мали его за кілька днїв випустити із шпиталю.

По снїданю випили ще каву на горі на корабли, та закурили собі циґара і папіроси. Опісля попросив доктор ґубернатора, щоби вже ішов з ним. Він готов вже оглядати іспаньску енкляву та буде ходити з ним хоч би цїлий день.

Ґубернатор приняв охотно се предложене і мав аж до обідної пори досить часу обводити доктора по кольонії.

Доктор і Петро Баторий оглядали отже докладно цїлу енкляву, місто і его околицю. Все, навіть найдрібнїйші річи в арештах і касарнях мусїли видїти.

Того дня — а була то недїля — були арештанти, розуміє ся, вільні від роботи, а доктор міг оглядати їх серед нових обставин. Карпену побачив лиш тогди, коли переходив через одну салю в шпитали; здавалось, що доктор не конче зважав на него.

Доктор задумував вертати ще тої самої ночи на Антекірту, але хотїв ще більшу часть вечера перебути у ґубернатора. Около шестої години зайшов він до резиденциї, де чекав вже на него пишний обід яко відплата за снїданок у него перед полуднем.

Розуміє ся, що Наміра ходила всюди слїдом за доктором, і в місті і поза містом; він анї не здогадував ся, що хтось так пильно за ним слїдить.

Обід минав серед загальної веселости. На обід було запрошених також кількох официрів з своїми жінками, та двох чи трох купців, а всї були раді з того, що могли видїти доктора Антекірта і говорити з ним. Доктор розповідав богато про свої подорожи по Всходї, по Сирії і Арабії, та північній Африцї. Відтак зійшла бесїда знов на Цевту, а доктор таки не видержав, щоби не висказати ґубернаторови похвали за его знамените правлїне в іспаньскій енклявї.

— А чи вам не приходить ся иноді трудно допильнувати арештантів? — додав він.

— Для чого так питаете ся, любий пане доктор?

— Бо менї здає ся, що ті люди пробують нераз утїкати. Кождий арештант, бачите, думає більше о тім, як би утечи, як его дозорець о тім, щоби до того не допустити, а з того виходить, що арештант знайде все нагоду до втечі. Мене би то й не здивувало, як би ви менї сказали, що иноді, вечером при перегляді показує ся, що котрогось з них нема.

— Того нїколи не буває! — відповів ґубернатор. Та й куди іти таким втїкачам? Дорога морем зовсїм для них замкнена. Утїкати в глубину краю межи дикі племена марокканьскі було би дуже небезпечно. Отже арештанти наші сидять спокійно в президіо, хоч не з великої приятности, але з розуму.

— Коли так, то вам, пане ґубернатор, хиба пожелати щастя, бо готово ще так бути,

тив его один знакомий з Петербурга в японьскій столици. Опісля розійшлась була знов чутка, що видїли велику бадмаевску каравану, котра ішла до Монґолії. Коли-ж тепер наспіла вість, що в Монґолії вибухла ворохобня против Хінців, пригадав собі один знакомий дра Бадмаева, що він одного разу, коли пішла була бесїда про сибірску зелїзницю, котра мае іти за близько попри хіньску границю, сказав: Ну, заким зелїзниця буде готова, то хіньска погранична провінция вже не буде хіньскою! На тім урвав Бадмаев розмову про зелїзницю і звернув на що иншого. Другий знакомий, прочитавши в ґазеті вість про ворохобню в Монґолії, сказав зараз: „То вже певно дїло Бадмаева!“

І в самім дїлї — кінчить кореспондент берлиньскої ґазети — богаті грошеві средства, неутомима енерґія і велика інтеліґенция та фанатичний патріотизм др. Бадмаева і одушевлене приклонників, яких др. Бадмаев умів позискати собі межи всїма Монґолами, наводять на зовсїм оправданий здогад, що він не лиш не стоїть здалека від сеї ворохобнї монґольскої, але противно, що він есть духовим проводирем ворохобнї та що остаточною цїлию тої ворохобнї есть прилучене Монголії до Росиї! Коли та цїль дасть ся осягнути, то Хіна яко держава потерпить найбільший удар, бо без Монголії позістала би хіньска армія без коний, позаяк, що загально звістно, в Хінї нема годівлї коний а хіньскі хлїбороби уживають до роботи в поли виключно лиш волів. Що то значить для так величезної держави, в котрій нема зелїзниць, легко поняти. Як дуже богата Монґолія в конї, можна зміркувати з того, що там неодин монґольский вельможа мае стада коний, котрі числять і по 20.000 штук. А Монґоли так дуже любують ся в ко-нях, що хиба ще лиш ненависть до Хінців більша від їх любови для коний.

Перегляд полїтичний.

В суботу відбули ся в Празї збори мужів довіря нїмецких послів з Чех. На збори було запрошених 800 людий, але явило ся всего лиш 300. Нїмецкі национали не явили ся. По принятю до відомости справоздания клюбу настала дискусия над положенем полїтичним. Порушено также справу ґімназиї в Цилеї, при чім бувший пос. Страхе поставив внесене, щоби Нїмцї виступили з коаліциї, однакож взяв опісля се внесене назад. Наконець ухвалено резолюцию поставлену Русом, щоби висказати нагану за стремленя серед Нїмців, змагаючі до викликаня роздору, щоби заявити довіре до коаліциї і висказати бажане, щоби правительство старало ся удержати дотеперішний національний стан посїданя. Перед домом, де відбували ся наради мужів довіря, зібрали ся були чеські студенти і викликали демонстрацию. Поліция мусїла робити порядок, при чім арештувала кількох демонстрантів.

Король сербский, Александер, приїхав вчера по полудни до Будапешту. На двірци дожидали его Є. Вел. Цїсар і Найдост. Архікн. Йосиф. Вечером відбув ся в угорско-королївскій палаті обід двірский на 62 осіб, а по обідї був король Александер в опері. Король перебуде до завтра, відтак виїде до Берлина. Реґентию в Сербії обняла на час виїзду короля рада мінїстрів Николаєвича.

О недузї царя нема нїяких точних вістий. Здае ся, що стан еї все однаковий, але загально кажуть, що цар дуже змарнїв і підупав на силах. Прибочний лїкар царя, котрий сими днями перебував у Відни каже, що надія на подужане царя може бути доти, доки загальний стан недужого дае ще можність до зміни на лїпше. — В Дармштадтї не знають нїчого о речинци вінчаня російского наслїдника престола з княг. Алісиєю.

Köln. Ztg. одержала з Берлина потверджене вісти, після котрої Нїмеччина відказала ся від якоїсь спільної акциї держав европейских в справі закінченя хіньско-японьскої війни. Так само відмовило в сїй справі участи і правительство Сполучених Держав північної Америки, заявляючи, що не хоче приступити до такого союза, котрого наслїдком були би лиш запутанини.

З Льондону доносять, що після інформаций анґлїйского правительства відкинув Япан предложене хіньского правительства в справі заключеня мира, бо уважае его недостаточним.

Новинки.

Львів дня 15 жовтня.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** нада... посади почтмайстрів: в Белзї Семено... Фрухтерови з Солотвини; в Терноруді Віктор... Колюшекови з Іванчан; в Грибові Адамови Гр... горчикови з Вороблика шляхотского; в Єзупо... Юлії Влїслоцкій з Висової; в Щепанові Антон... Рожейовскій з Любичя королївскої і в Любич... королївскій Валерні Татомір зі Щепанова; в Со... лотвинї Іванови Буржиньскому з Богумилови... Посади експедиентів почтових одержал... в Новосїлцях-Гнївош Ром. Яницкий управите... стациї зелїзниці; в Липі Емілїя Струшкевич; ... Руді-Кохавинї Адьдона Марчиньска; в Миколя... коло Бібрки Іван Кравеский; в Сїнкові коло Р... дехова Мария Михпевич; в Желехові великім Євге... нїя Курилович; в Тіклинї Ал. Коляр; в Плажо... Фр. Сьвіжий; в Терцї Валерий Польман; в ... стини Адам Вомеля; в Богданівцї Ванда Фр... зиньска; в Слецовій Франц Румансторфер; в ... гачеві Розалїя Іллюкевич; у Васильківцях Альо... зия Коц; в Лосячи Людвика Лїсовска; в Родат... чах Мария Костшевска; в Радгощи Кароль Н... гірняк; у Хмелеві на двірци Іван Мац; в Пере... мишли на Засаню Іван Матияс; в Мацошинї Іва... Стопа; в Городиску Марко Ляцек з Яворова; ... Завадцї коло Сморжа Евґенїя Шершнїк з Ясене... Посаду ставного почтового в Коросні одерж... Онуфрий Гудз, почтмайстер з Коросна.

— **Преосв. епископ др. Юлїян Пелеш** виїха... дня 6 жовтня з крилошанином о. Войтовичем н... канонїчну візитацию деканата старо-самбірско... Візитацию зачав від Старого міста. Тут явил... ся на его повитане по-над 30 сьвящеників, мар... шалок повітовий, ц. к. староста і великий здв... вірних, а до звеличаня торжества причинило... і тамошне товариство музичне. Владика відпра... вивши богослужене архієрейске, удав ся в недїл... по полудни до Стрільбич. На стрічу ему виїхал... кінна бандерия з сотки селян, котра опісля су... проводила епископа до Білича долїшного а ту... прилучила ся бандерия з Білича горішно... Клир з чужих деканатів наспів численно на по... витане. При дорогах збирав ся нарід, а владик... уділяв ему архієрейского благословеня. Клир ... же урадуваний прибутем достойного гостя. Дн... 9-ого с. м. удав ся Преосьвящений до Волошн... нової.

— **Проф. Михайло Грушевский** мав дня 1... с. м. перший виклад з давної історії Руси. ...

що стережене арештантів стане ще труднїйше, як доси.

— До чого ви то говорите, пане доктор? — спитав один з гостий, котрого ся розмова особливо інтересувала, позаяк то був доктор карного заведеня.

— До того, мій пане — відповів доктор — що розслїди о маґнетичних з'явищах поступили вже значно наперед, що ті з'явища можна викликувати в кождім чоловіцї, і наконець до того, що впливи піддаваня збільшають ся з кождим днем та доводять не до аби чого небудь иншого, лиш до заступленя одної особи другою.

— А як же би то могло бути в отсїм случаю? — спитав ґубернатор.

— Менї видить ся, що в сім случаю не буде иншої ради, лиш пильнувати дозорців мало що не так само, як арештантів. Я був сьвідком на моїх подорожах так незвичайних подій, що від того рода чудовищних з'явищ сподїваю ся всего. У вашім інтересї есть не забувати, що коли якийсь арештант під впливом чужої волї може несьвідомо втечи, то й дозорець під таким самим впливом може ему так само несьвідомо позволити втїкати.

— Пояснїть же нам, коли ваша ласка, що то есть тото небувале доси з'явище — відозвав ся директор карного заведеня.

— Дуже радо, пане директор, на примірі найлїпше то зрозумієте, що я кажу — відповів доктор Антекірт. — Подумайте собі, що якийсь дозорець мав би вже з природи наклін піддавати ся маґнетичному, або що одно і то само, ґіпнотичному впливови, і припустїм дальше, що якийсь арештант міг би зробити на него такий вплив.... Отже видите, від тої хвилї запанував би арештант над дозорцем, казав би ему то робити, що він би хотїв, казав би ему туди іти, куди би ему сподобало ся, змусив би его отворити ему вязницю, скоро би лиш викликав в нїм таку гадку.

— Правду кажете — відозвав ся на то директор — але то все може стати ся лиш під одним услівем: він би мусїв насамперед наслати сон на дозорця....

— Ви в тім ошибаете ся, пане директор — відповів доктор — бо можна все робити в станї притомнім, а мимо того буде дозорець дїлати несьвідомо.

— Як то? Ви то кажете?...

— Я то кажу і охотно докажу то, що арештант, виконуючи маґнетичний вплив, може сказати до свого дозорця: Того а того дня, о тій а о тій годинї, зробиш то а то, а дозорець і зробить! Того а того дня принесеш менї ключі від моеї келї, а він їх принесе! Того а того дня отвориш менї браму президия, а він еї отворить! Того а того дня я буду переходити попри тебе, а ти не будеш того зовсїм видїти.

— Таки в притомнім станї?

— В зовсїм притомнім!

На ті слова доктора настало межи присутними зле укрите порушене недовірюваня.

— А таки то щира правда, що сказав доктор — відозвав ся Петро Баторий — бо й я сам видів подібні з'явища.

— Хиба-ж можна материяльність одної особи усунути зовсїм поглядом другої особи? — спитав ґубернатор.

— Можна зовсїм — відповів доктор. — Декотрим людем можна так запаморочити їх ум, що они возьмуть сіль за цукор, молоко за оцет або за звичайну воду. У кого наклін до привидів, у того все можливо, того мозок під... дасть ся всякому впливови.

— Менї видить ся, пане доктор — відоз... вав ся ґубернатор — що вискажу гадку вс... моїх гостий, коли скажу, що в такі річи можна повірити хиба тогди, коли їх видить ся.

— І тогди ще трудно — докинув хтось з присутних, чоловік очевидно дуже недовір... чивої натури.

— Шкода — говорив ґубернатор даль... ше — що ви лиш так короткий час побудете в Цевтї, а то може би ви могли нам при на... годї показати такий досьвід.

— Певно, що можу — відповів доктор.

— Може й зараз?

— А то як?... Прошу, скажіть.

— Ви, пане ґубернатор, мабуть ще не за... були — говорив доктор — що одного з арешт... тантів в президіо знайшли три днї тому наза... спячого на гостинци, як до резиденциї, та що той его сон, як я вам вже то казав, був ма... ґнетичний.

— Зовсїм так — відозвав ся на то ди... ректор карного заведеня — той чоловік тепер в шпитали.

— Ви собі чей пригадаете, що то я его розбудив, а дозорець уживав всїляких способів і не міг того зробити.

— Правда.

— Та подія викликала вже межи мною а арештантом.... зараз, як то ему на імя?

— Карпена.

— Межи мною а Карпеною звязь, котра зовсїм піддала его моїй воли.

— Коли він стоїть перед вами.

сей виклад прибуло богато осіб не лиш місцевих львівских, але й замісцевих з провінциї. Прийшли посли Барвіньский, Вахнянин, проф. др. Омелян Огоновский, історик др. Фінкель, доцент фільософії Скорский, редактори кількох часописий рускиx, учителї рускої ґімназиї і учительскої семінариї і богато студентів унїверситету зі всіх чотирьох видїлів. Зібрані вислухали гарного викладу з великою увагою і нагородили професора гучними оплесками.

— **Громада Мельниця на ліцитациї.** Gazeta narodowa в ч. 256 описує таку незвичайну подію: Фірма Смекаль у Смихові завізвала через суд у Празї громаду Мельницю о заплату 174 зр. за приряди для сторожи огневої і дістала вирок, на підставі котрого вписала відтак право заставу в грунтові книги Мельницї на реальностях ч. 460 і 461, власности громадскій. Громада мимо того не заплатила довгу, бо не має звідки. Тодї фірма Смекаль просила о екзекуцийне оцїнене тих реальностий, почім має бути лїцитация. Не йде ту о перту реальність, бо та складає ся лише з будинку уряду громадского і кусня неврожайного поля. Але друга реальність складає ся з кладовища руского і латиньского, двох старих цминтарисk, ріжних заулків міских, з ринку і всїх улиць і доріг польних, званих суголовками. Разом з тими парцелями будуть спродані і їх приналежности. Ті приналежности то суть дерева, паркани, нагробники, хрести, каплиця, трупарня, відтак на ринку і на улицях керницї, мости, ґанки і штахети, повисувані жидами на площі громадскі, хрести придорожні, сьміте і гній, стовпи від „телеграфів“ жидівских і ями зловіщі. Здавало би ся, що таке добро публичне не можна лїцитувати. А тимчасом мельницкий суд ухвалою з дня 4 серпня с. р. до ч. 7038 поручив нотареви оцїнити всї згадані парцелї. Розправа в тім предметї відбуде ся 24 с. м. Безпомічна громада не знає, що почати, та чей вибреде з того довгу, котрий зовсім не страшний для громади. А то, коли громада не заплатить довгу, то ще готов який нехрист закупити християньскі кладовища і хрести та каплицї.

— **Пригода на зелїзници.** Дня 14 с. м. виховзнув ся при поїзді раннім Ч. 14 передпослїдний віз підчас виїзду зі Львова, при чім двох подорожних потовкло ся. Згаданий поїзд від'їхав зі Львова опізнившись о 1 годину і 20 мінут.

— **Глубоке верчене.** На виставі проверчено вже землю до 475 метрів і все ще сверл находить ся в опоці. Сподївають ся до кінця сего тижня провертїти землю до 500 метрів, а фахові люди кажуть, що опока не буде вже глубше сягати, як около сто метрів.

— **Вісти з Буковини.** На два дні перед вінчанем повісила ся в Южинцях на Буковині селяньска дівчина Парашка Вижнюк. Причина самоубийства була така, що родичі силували еї вийти за нелюба. Лишила письмо, в котрім признала ся, що любила кого иншого. — В Дубівцях дитина селяньска попарила ся нафтою так, що зараз померла. — В Іванківцях покинула Анна Лонашко свого чоловіка і четверо дїтий тай пропала без вісти. — На двірци в Іцканах покусав скажений кіт селянку Кристину Шгук.

— **Два пелікани** появили ся в Неполоківцях над Прутом. Одного убили, а другого пострілили в ногу і живого зловили. Находить ся в Ошехлїбах. В Мишині над Пістинкою убили недавно також пелїкана. Сей великий морский птах показує ся часом в наших сторонах. Дзюба має довгий на 52 стм. а крила простерті довгі на три метри.

— **Смерть пяниці.** На Покрови перед полуднем найшли в пивници одного дому при улици Жовківскій у Львові неживого чоловіка. Був то Осип Шпик, родом з Куликова. Мав 40 літ, був жонатий, зарібник, бездїтний. Полїция зробила слідство і дійшла, що Шпик день перед тим в шинку нарікав, що ему чогось недобре. Вийшов о год. 7 вечером з шинку і десь пропав. Тимчасом він пішов до пивниці, де тихцем почував уже від довшого часу, розібрав ся зовсім і нагло помер в ночи від незмірного піяньства. Одежа лежала коло него. Яке житє, така смерть.

— **Фалшівника банкнотів**, російского жида Йосля Горнштайна, увязнила краківска полїция. По кількалїтних операциях в Росиї, перекрав ся Горнштайн тому рік до Галичини. Ту почав вести інтерес нїби фалшивими банкнотами і то так австрийскими, як і російскими. Обдурював найбільше богатих жидів, лакомих на легкий зиск. Підчас вистави був Горнштайн у Львові і обдурив кількох жидів з Бучача, Тернополя і з Росиї в такий спосіб: При помочи спільника, також російского жида, приликував до себе вибраних жидів і давав їм правдиві нові банкноти, котрі на лакомих робили дуже добре враженє. Відтак за 300 зр. обіцював продати 10.000 фалшивих риньских. Купуючий мусів при угоді дати жадану суму, котру Горнштайн клав до приготовленої коверти і залїпивши, звертав купцеви. Сам потім виходив і казав, що найдальше за дві години верне з фальсифікатами та й поміняють ся. Заким Горнштайн починав угоду, мав завсїгди приготовлені дві рівні коверти, одну порожну, а другу вже заздалегідь наповнену скравками паперу в формі банкнотів. Та повна коперта лежала під ґазетою. Нею вмів він так хитро орудувати, що все давав еї купцеви, а коперту з грішми брав собі і щезав, як камфора. Навкучивши собі Львів, Горнштайн поїхав до Кракова на свою біду, бо там его зловили. Доси признав ся, що обдурив людий на 5.000 зр. і 140 рублїв.

— **60.000 зр.** виносить головна виграна львівскої льотериї виставової. Звертаємо увагу наших поважаних читачів на се, що тягнене від буде ся вже 16 жовтня.

Телеґрами.

Будапешт 15 жовтня. Вчера приїхали тут міністри кн. Віндішґрец, Вурмбранд і Фалькенгайм в справі наради над конфлїктом з Франциею, котра для свого вина домагає ся такої самої пільги в оплаті митовій, яку мають італіяньскі вина.

Брукселя 15 жовтня. Вчерашні перші вибори на підставі загального права голосованя показали значну страту умірених лібералів, социялїсти здобули кілька мандатів по ліберах а католики одержали більшість і позістануть правительственною партиєю.

Християнія 15 жовтня. З результату виборів виходить, що парлямент буде складати ся з 58 членів лївиці і 56 членів правиці.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год

Відходять до

	Поспішний		Особові			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·4[illegible]
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·35
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского, він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

— Ні, хоч би ми один другого й не видїли.

— Хоч би ви були тут посеред нас, а він там в шпитали? — спитав ґубернатор.

— Так есть, а коли схочете видати приказ, щоби того Карпену пустити на волю, щоби отворити ему всї двері в шпитали та у вязници, знаете, що він тогди зробить.

— А що-ж? вимашерує — відозвав ся ґубернатор і розсьміяв ся.

На сьміх ґубернатора, почали й другі собі сьміяти ся.

— Ні, мої панове, відповів доктор Антекірт дуже поважно — той Карпена „вимашерує“ аж тогди, коли я ему прикажу і він буде лиш то робити, що я ему скажу.

— Що-ж на примір?

— Ну, коли вийде із вязниці, то я піддам ему, щоби він ішов сюди, до вашої резиденциї, пане ґубернатор.

— Щоби сюди прийшов?

— Сюди, на отсе місце, коли схочу і він буде домагати ся, щоби ему було вільно говорити з вами.

— Зі мною?

— З вами, а коли ви не будете уважати того за щось невідповідного, то я піддам ему гадку, щоби він уважав вас за якусь иншу особу.... от, припустїм, за короля Альфонса XII.

— За Его Величество короля іспаньского?

— Так, пане ґубернатор, і він буде вас просити....

— Помилуваня?

— Так, помилуваня, а коли й того не будете уважати за невідповідне, то ще й о ордер хреста Ізабелї.

На сї послїдні слова доктора почали знов всі сьміяти ся.

— І той чоловік буде то все робити на яві? — спитав директор карного заведеня.

— Так само на яві, як і ось ми тут всі.

— Ні!... Ні! Я тому не вірю, то не може бути — відозвав ся ґубернатор.

— Спробуйте!... Прикажіть, щоби Карпені позволили все робити, що він схоче... Для більшої певности прикажіть, щоби один або двох дозорців ішли за ним здалека, скоро він вийде з вязниці... Він буде все то робити, що я скажу.

— Згода, а коли хочете...

— Зараз буде пів до осьмої — відповів доктор, глянувши на свій годиник. Може о девятій годині?

— Таки так, а по досьвіді..

— По досьвіді верне Карпена спокійно до шпиталю і навіть не буде знати, що стало ся. Ще раз вам то кажу — і то єсть заразом одиноке пояснене, яке можна дати на се з'явище — що Карпена буде ділати під впливом суґґестиї, „піддання“, яке від мене виходить, а поправді, то не він то все робить, але я.

Ґубернатор, котрий очевидно не хотів тому всему вірити, написав кілька слів, даючи приказ старшому дозорцеви президія, щоби арештантови Карпені дати позволити зовсім свобідно ходити, куди хоче; треба лиш здалека іти за ним. Ту карточку заніс зараз один з ад'ютантів до вязниці.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом Й. І. Вебера.